

LINCOLN PEIRCE

NIEK DE GROOT

FLIKT HET 'M WEER

'NIEK DE GROOT IS LACHEN!'
—Jeff Kinney, auteur van *Het leven van een Loser*

HOOFDSTUK

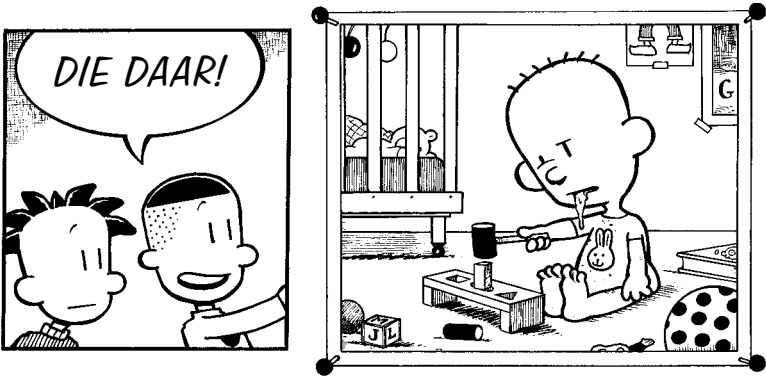
1

‘Dat is de lelijkste baby die ik ooit heb gezien.’

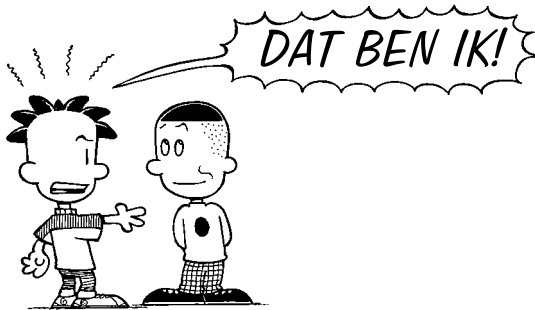
Teddy en ik staan in de hal van onze school, basisschool De Bottel, voor een prikbord waarop

een gigamiljoen babyfoto's hangen. Zo veel blauw en roze heb ik nog nooit gezien.

‘Welke?’ zeg ik gniffelend en ik tuur over zijn schouder om het beter te zien.

Wat?? Hé, WACHT eens even...!

‘Echt waar?’ vraagt Teddy. Hij doet superverbaasd, maar ik zie aan zijn gezicht dat hij allang wist dat het mijn foto was.

‘Yep. Da’s Niek, zeker weten,’ zegt Frank, die net komt aangelopen.

Frank en Teddy zijn mijn twee beste vrienden. Misschien had je dat niet verwacht omdat ze me zo pesten met die babyfoto, maar zo gaan we nu eenmaal met elkaar om. Ze weten allebei dat ik hen toch wel weer terugpak met iets anders. Uiteindelijk staan we altijd quitte.

‘En JIJ dan, Frank?’ zeg ik terwijl ik snel naar zijn foto speur.

Frank haalt zijn schouders op. ‘Hé, alle baby’s zijn mollig,’ zegt hij. ‘Waar denken jullie dat de uitdrukking “babyvet” vandaan komt?’

‘Van jouw foto, natuurlijk,’ zegt Teddy grinnikend.

Hij gebaart naar alle foto's op het bord.

Voordat Frank en ik een tweemansokkernoot uitdelen aan Teddy omdat hij zo irritant doet, zal ik eerst even uitleggen waarom die babyfoto's er eigenlijk hangen.

Dit is het mededelingenbord van mevrouw Kadinsky, die op de administratie van de school werkt. Zij bepaalt wat erop wordt geprikt. Meestal hangen er saffe posters, zoals:

of...

Maar vorige week gooide mevrouw Kadinsky het over een andere boeg. Het ging zo:

Oké, dat laatste is niet echt gebeurd. Ik wilde het verhaal wat spannender maken.

Maar goed, zo is het spel 'Raad de Bottel-baby' dus begonnen. Mevrouw Kadinsky heeft elk kind in groep 8 om een foto gevraagd.

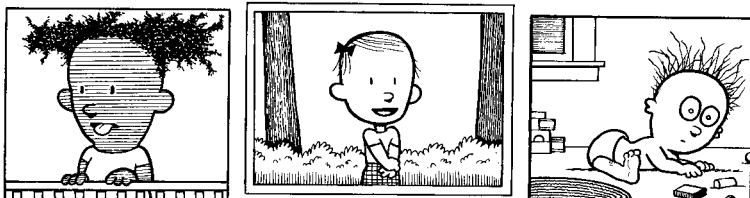
'Sommige foto's raad je meteen,' zegt Frank.

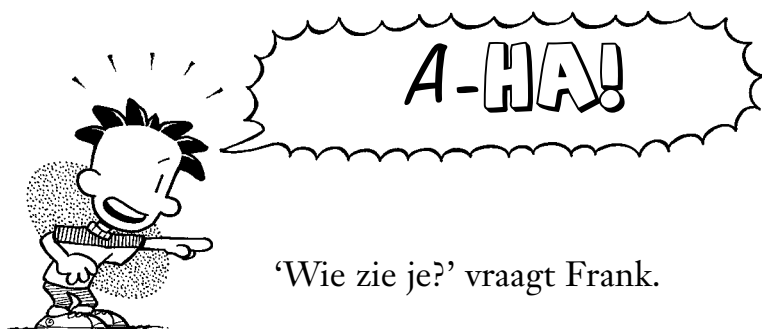
'En dat is Bas,' zegt Teddy en hij wijst naar een andere foto.

Ik luister niet echt naar Teddy en Frank. Mijn ogen gaan van links naar rechts over het bord, op zoek naar één... bepaalde... foto.

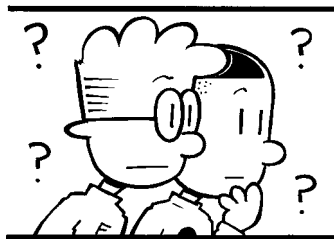
Daar! Ik zie haar! Half weggestopt tussen een paar kinderen met geëlectrocuteerde haren.

‘Wie zie je?’ vraagt Frank.

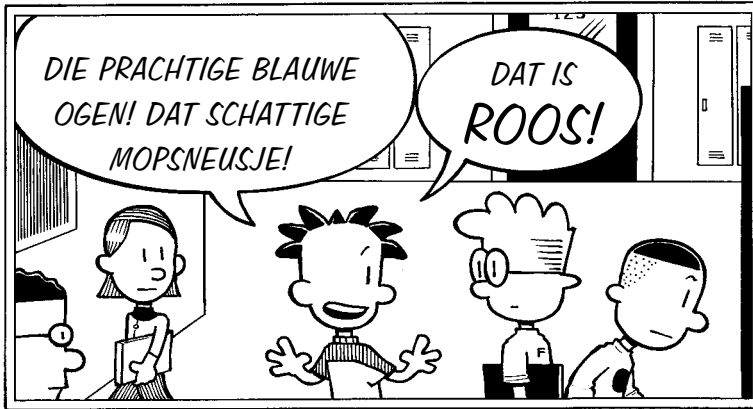
‘Kijk zelf maar!’ antwoord ik.

Frank en Teddy stappen naar voren om de foto van dichtbij te zien. Ze kijken verward. Zoals zo vaak.

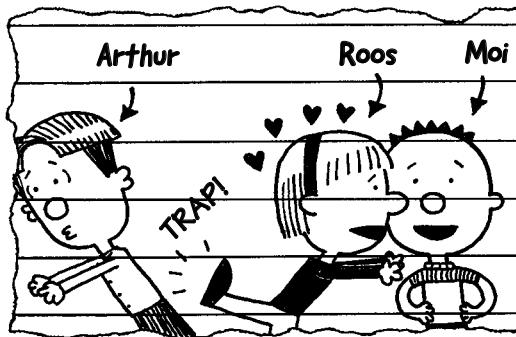
‘Ik geef het op,’ zegt Teddy uiteindelijk. ‘Wie is het?’

‘Dat ZIE je toch?’ vraag ik.

Roos is het allerleukste meisje van heel groep 8. Ooit worden zij en ik een geweldig stel (helaas is ze op dit moment aan het daten met Arthur, en dat is nogal balen, maar daar komt verandering in). Hoe dan ook, ik ben Roos-expert.

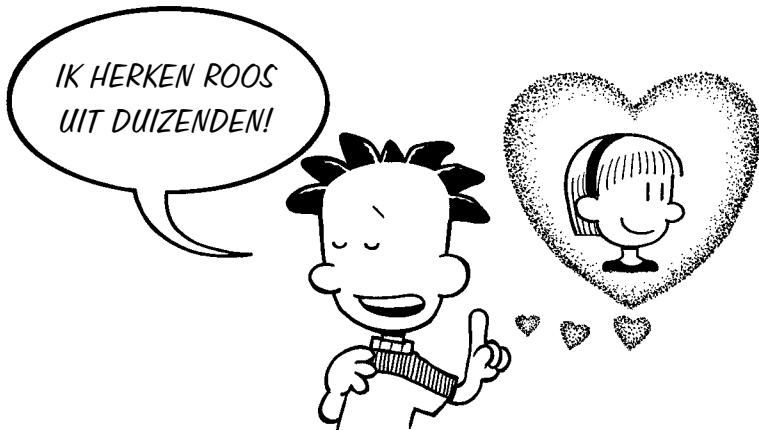
‘Ik herkende haar meteen,’ leg ik uit. ‘Ze is VERUIT de knapste baby van het bord!’

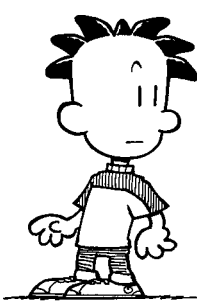

Bah. Moet je kijken wie er aan is komen sluipen.
Gina. Waar bemoeit ZIJ zich mee?

‘Natuurlijk weet ik dat zeker!’ blaf ik naar Gina.
‘DUIZEND procent!’

‘Echt?’ zegt Gina met een irritante grijns. ‘Nou, dan ken je haar misschien niet zo goed als je denkt!’

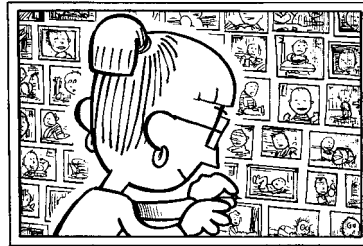

Ze beent naar het bord...

...en trekt de foto eraf.

‘Hé, dat mag niet!’ roep ik. ‘Die is niet van jou!’

Gina loopt naar me toe. ‘Maar als deze niet van mij is,’ zegt ze...

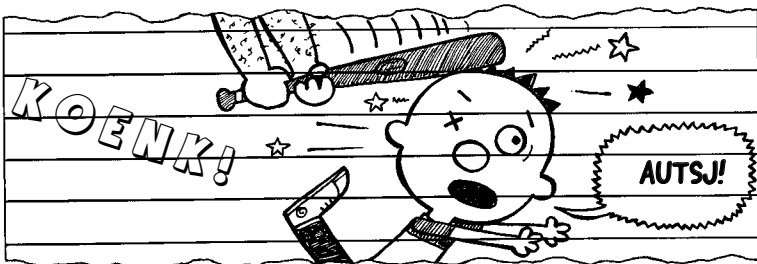

Ze houdt de foto pal voor mijn neus. Daar, op de achterkant, lees ik:

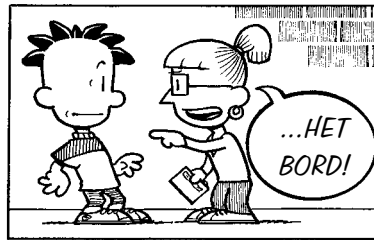
Gina Bergmans-Grot
14 maanden oud

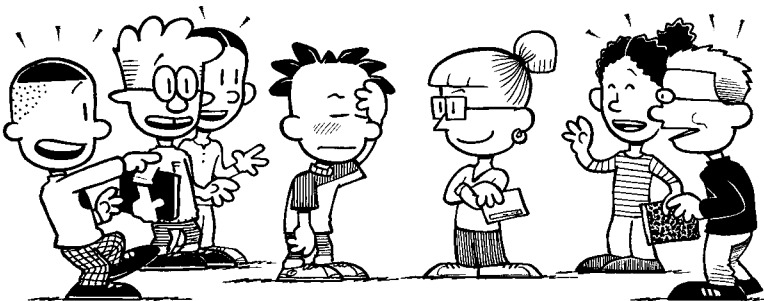
Ik knipper met mijn ogen en kijk opnieuw. Misschien las ik het verkeerd. Maar het kan niet missen. Dit is geen foto van Roos, maar van Gina. Het is alsof de Hulk met een honkbalknuppel op mijn kop slaat.

Met een rottige glimlach doet Gina mijn stem na:

WA HA HA HA HA
HA HA HA HA HA

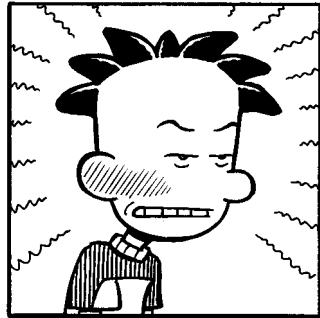

Teddy en Frank barsten van het lachen. Net als de andere kinderen die erbij zijn komen staan. En ik kan er helemaal niets tegen doen. Dit lijkt op zo'n nachtmerrie waarin iedereen kleren aanheeft en je zelf in je onderbroek staat.

Gina hangt de foto terug en loopt weg terwijl ze zwaait alsof ze Miss Universe is.

Ik moet bijna overgeven. Kijk mij nou: de halve school ziet dat ik van de planeet Debiel kom. Maar dat is het ergste niet; dat overkomt me vaker. Het tenenkrommende hieraan is dat uitgerekend Gina me voor paal heeft gezet.

Ik vind Gina het stomste mens op aarde. Nee, erger nog. Ik vind haar het stomste van ALLES op aarde. Ik heb een lijstje:

HET STOMSTE OP AARDE!

door: ← dhr. Niek de Groot

(let op: WILLEKEURIGE volgorde!)

☹ Katten (ZEKER als hun nagels niet zijn geknipt)

☹ Eiersalade

☹ Geschiedenis

☹ De schoolfotograaf →

☹ Uitgedroogde

gummen die niet meer

gummen, maar alles **UTSMEREN!**

☹ Onverwachte overhoringen

☹ Ziek worden in het weekend

☹ Wiskunde

☹ 'Gouwe ouwen'

☹ Kunstschaatsen →

☹ Kauwgom die na

twintig seconden z'n

smaak verliest

☹ Kappers die niet weten wat 'een beetje bijpunten' betekent

☹ Beurse bananen

☹ Winkelen

☹ Gina →

☹ Papiersneeën

☹ Ouderavondgesprekken

☹ Alle handvaardigheidsprojecten met eierdozen of pijpenragers

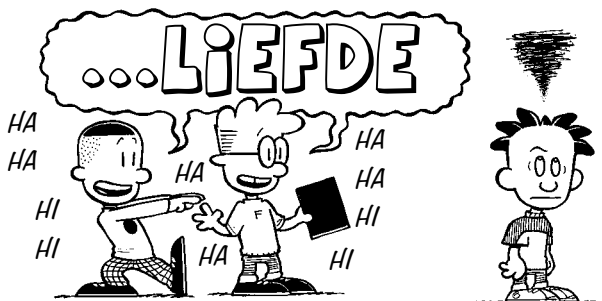
Zo is het wel duidelijk, toch? Wanneer je iemand vergelijkt met eiersalade en kunstschaatsen, moet het wel heel erg zijn.

‘Kom op, zeg,’ reageert Frank. ‘Je HAAT haar niet.’

‘Jawel,’ grom ik.

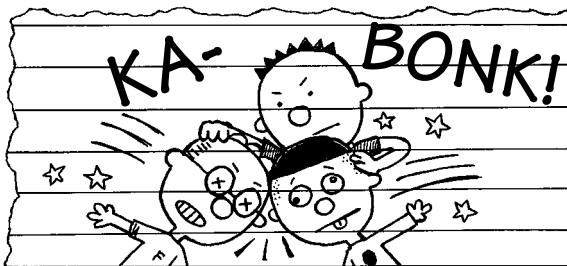
‘Ach, je weet wat ze zeggen,’ zegt Teddy glimlachend. ‘Er loopt maar een dunne lijn tussen haat en...’

Frank grinnikt. 'Jullie zijn een SCHATTIG stelletje,' zegt hij zodra hij eindelijk van het lachen bekomen is.

Ik wil net hun koppen tegen elkaar slaan, zoals in de *Donald Duck*...

...maar dan gaat de bel voor het mentor-kwartier.

Ik ben geen fan van het mentorkwartier – want dan moet ik vijftien minuten dezelfde zuurstof inademen als juf Godhelp – maar alles wat Frank en Teddy de mond snoert is goed. Snel naar de les.

Nieuwe zitplaatsen? Prima. Wat zij wil. Het kan me niet schelen waar ik zit. Ik wil dat de les begint, want dan laat ik dat Gina-gedoe eindelijk...

